

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats Haarlem

Bestuursrecht

zaaknummers: AWB 18/1398 (beroep)
AWB 18/1402 (voorlopige voorziening)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 29 juni 2018 in de zaak tussen

geboren op _____ 1979, eiseres,
eiseres/verzoekster,
hierna te noemen eiseres,

en haar minderjarige kinderen:

geboren op _____ 2006,

geboren op _____ 2009,

geboren op _____ 2013,
allen van Nigeriaanse nationaliteit,
tezamen te noemen eisers,
(gemachtigde: mr. J. Werner, advocaat te Alkmaar),

en

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA), verweerder,
(gemachtigde: mr. B.M. Kristel, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst).

Procesverloop

Bij besluit van 26 februari 2018 (het bestreden besluit) heeft verweerder de verstrekkingen op grond van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (Rva) aan eiseres beëindigd.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Zij heeft verder de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen, die ertoe strekt beëindiging van de Rva-verstrekkingen achterwege te laten tot vier weken nadat op het beroep is beslist.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 23 maart 2018. Eisers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

Feiten

1. De rechtbank neemt de volgende, door partijen niet betwiste, feiten als vaststaand aan. Aan eisers is de afgelopen jaren uitstel van vertrek verleend op grond van artikel 64 Vreemdelingenwet 2000 (Vw) in verband met de medische situatie van (de dochter) [redacted]. Voor het laatst voor de periode van 16 april 2017 tot 16 oktober 2017. Als gevolg daarvan hadden zij op recht op verstrekkingen op grond van artikel 3, derde lid, aanhef en onder f, Rva. Vóór het verlopen van het laatst verleende uitstel van vertrek is voor [redacted] een verblijfsvergunning regulier medisch aangevraagd. [redacted], 10 jaar oud, heeft een zeer ernstige vorm van epilepsie. De epilepsie wordt door haar arts als zeer invaliderend beschreven. [redacted] is afhankelijk van medicatie en van zeer specifieke zorg van SEIN. Voor de overige gezinsleden zijn aanvragen voor verblijfsvergunningen regulier op grond van het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) aangevraagd. Bij besluit van 12 april 2017, waarbij voor het laatst artikel 64 Vw is toegepast, is aangegeven dat [redacted] en haar familie reeds op 6 september 2013 een vertrekketermijn van vier weken is verleend. Deze termijn is verstreken en dit betekent dat als de periode van het uitstel van vertrek is geëindigd, [redacted] en haar familie onmiddellijk Nederland dienen te verlaten.

2. Het bestreden besluit gaat over het beëindigen van de verstrekkingen op 13 november 2017. Volgens verweerder komen eisers niet meer voor Rva-verstrekkingen in aanmerking. Het rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, aanhef en onder j van de Vw is in samenhang met de termijn waarvoor artikel 64 Vw geldt, op 16 oktober 2017 verstreken. Dat betekent dat het recht op verstrekkingen op grond van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder d, Rva eindigt vier weken na het verstrijken van 16 oktober 2017, dat is 13 november 2017. De door eisers gestelde omstandigheden zijn zowel afzonderlijk als in samenhang niet dermate bijzonder dat buiten de Rva om verstrekkingen moeten worden voortgezet. Er is geen sprake van een acute medische noodsituatie. Ten overvloede wijst verweerder er op dat ook buiten de opvang op grond van artikel 10 Vw aanspraak kan worden gemaakt op voortgaande medische noodzakelijke zorg. Overige zeer bijzondere omstandigheden zijn niet gesteld, noch gebleken.

Standpunt van partijen

3. Eiseres doet een beroep op het arrest Abdida tegen België van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) van 19 december 2014 (ECLI:EU:C:2014:2453) en stelt dat gelet op de uitleg die het Hof aan artikel 14, eerste lid, aanhef en onder b, van de richtlijn 2008/115 (de Terugkeerrichtlijn) geeft in het geval er schorsende werking is bij een procedure tegen de afwijzing van een aanvraag en dus tijdelijk niet wordt uitgezet en die vreemdeling afhankelijk is van noodzakelijke medische zorg, de Staat verplicht is tot het zo veel als mogelijk voorzien in de elementaire levensbehoeften van die vreemdeling om te verzekeren dat aan deze vreemdeling de dringende medische zorg en essentiële behandeling van de ziekte wordt verstrekt. Hiervan is volgens eiseres sprake omdat vóór het verlopen van de laatst verleende uitstel van vertrek een verblijfsvergunning medisch voor Yvette is gevraagd en voor de overige gezinsleden zijn aanvragen voor verblijfsvergunning regulier op grond van het recht gezinsleven uit artikel 8 EVRM aangevraagd. Deze aanvragen zijn weliswaar afgewezen maar hiertegen is bezwaar gemaakt en dat leidt tot opschorting van de

rechtsgevolgen van het besluit. Daarmee is er sprake van uitstel van verwijdering in de zin van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b, Terugkeerrichtlijn en is artikel 14 Terugkeerrichtlijn op Yvette van toepassing. Eiseres wijst nog op de transponeringstabel betreffende de implementatie van de Terugkeerrichtlijn waarin onder andere artikel 14 Terugkeerrichtlijn is omgezet onder verwijzing naar artikel 9 en 16 Rva. De verplichting uit de richtlijn tot het verlenen van medische zorg en het voorzien in de basisbehoeften is dus neergelegd in de Rva. Het is in strijd met de richtlijn dat er voor gekozen is wel Rva-verstrekingen te verlenen aan iemand op wie artikel 64 Vw is toegepast, maar niet aan iemand in dezelfde medische omstandigheden die feitelijk uitstel van vertrek heeft op grond van artikel 3.1, eerste lid, Vreemdelingenbesluit. Het gemaakte onderscheid is in strijd met de Terugkeerrichtlijn en ontnemt het nuttig effect van artikel 14 van de Terugkeerrichtlijn, zoals uitgelegd in het Adbida-arrest en staat het in de weg aan iedere redelijke richtlijnconforme uitleg van de Rva.

3.1 Verweerder volgt dit standpunt niet. Eisers behoren niet langer tot de categorieën asielzoekers aan wie opvang worden geboden zoals bepaald in artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva en dan eindigt de opvang en dus ook de verstrekkingen. Daarbij is de Rva een algemeen verbindend voorschrift en dus geen beleidsregel waarvoor de inherente afwijkingsbevoegdheid van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geldt. Uit de bepaling van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder b, Terugkeerrichtlijn volgt dat lidstaten ervoor zorgdragen dat jegens onderdanen van derde landen tijdens de termijn die overeenkomstig voor vrijwillig vertrek is toegestaan, en tijdens de termijn waarvoor overeenkomstig artikel 9 de verwijdering is uitgesteld zoveel mogelijk het beginsel in acht wordt genomen dat dringende medische zorg wordt verstrekt en essentiële behandeling van ziekte wordt uitgevoerd. Niet is gebleken dat het COA niet binnen de grenzen van de richtlijn is gebleven. Hierbij is in aanmerking genomen dat eisers ingevolge artikel 10 Vw desgewenst aanspraak kunnen maken op medische zorg. Er is dus wel in de elementaire levensbehoeften van de derdelander voorzien. Ter onderbouwing wijst verweerder op een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch van 4 maart 2011, ECLI:NL:RBSGR:2011:BP7280.

Beoordeling van het geschil

3.2 De rechtbank overweegt als volgt. Niet in geschil is dat eisers al een aantal keren uitstel van vertrek op grond van artikel 64 Vw is verleend in verband met de gezondheidstoestand van [naam]. Al die tijd hebben eisers op grond van artikel 3, derde lid, onder f, van de Rva verstrekkingen gehad. Eisers hebben gedurende de laatste periode van uitstel van vertrek die liep van 16 april 2017 tot 16 oktober 2017 voor [naam] een aanvraag gedaan voor een verblijfsvergunning regulier op medische gronden en voor de andere gezinsleden een aanvraag voor een afhankelijke verblijfsvergunning regulier. Niet is in geschil dat de gezondheidstoestand van [naam] onveranderd en ernstig is. Evenmin is in geschil dat eisers vanwege de opschortende werking van de ingediende bezwaren tegen de afwijzingen van de gevraagde verblijfsvergunningen de bezwaarprocedure in Nederland mogen afwachten. Wat is veranderd, is dat met het voorliggende besluit de verstrekkingen zijn beëindigd omdat eisers nu volgens verweerder niet meer vallen onder de op die verstrekkingen rechthebbende categorieën asielzoekers van artikel 3, tweede en derde lid, van de Rva.

3.2.1 De rechtbank is met eiser van oordeel dat hier sprake is van uitstel van verwijdering als bedoeld in artikel 9, eerste lid, aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn en dat

daarmee artikel 14 van de Terugkeerrichtlijn van toepassing is. Uit de uitleg die het Hof met het arrest Abdida aan de Terugkeerrichtlijn heeft gegeven, volgt dat indien sprake is van uitstel van verwijdering, terwijl medische zorg nodig is vanwege een ernstige ziekte, de lidstaat zich verplicht zoveel mogelijk te voorzien in de elementaire levensbehoeften van de ernstig zieke die niet zelf over de middelen beschikt om in zijn eigen onderhoud te voorzien. Nu de situatie waarin eisers verkeren feitelijk niet verschilt van die waarin uitstel van vertrek is verleend op grond van artikel 64 Vw, is de rechtbank, gelet op het hiervoor overwogene, van oordeel dat de huidige situatie van eisers bij een interpretatie conform de Terugkeerrichtlijn onder de reikwijdte valt van artikel 3, derde lid, onder f, van de Rva. Het vangnet van artikel 10 Vw acht de rechtbank niet toereikend omdat dit enkel ziet op het verlenen van medische zorg en niet tevens op de elementaire levensbehoeften. De rechtbank wijst er nog op dat de transponeringstabel betreffende de implementatie van de Terugkeerrichtlijn voor de implementatie van artikel 14, eerste lid, onder meer verwijst naar de bestaande regelgeving van artikel 9 Rva.

4. Het beroep is gegrond. De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen. Nu gelet op hetgeen hiervoor onder rechtsoverweging 3.2.1 is overwogen, thans nog slechts één besluit mogelijk is, namelijk eisers de voorzieningen als bedoeld in artikel 9 Rva verstrekken, zal de rechtbank met het oog op finale geschillenbeslechting met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, Awb zelf in de zaak voorzien. De rechtbank zal bepalen dat haar uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde bestreden besluit.

5. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiseres gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.002,- (1 punt voor het indienen van het beroepsschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 501,- en een wegingsfactor 1).

6. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht vergoedt.

De voorzieningenrechter

7. Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Awb op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen dat vereist.

8. Nu in de hoofdzak wordt beslist, is aan het verzoek het belang komen te ontvallen, zodat dit reeds daarom niet voor toewijzing in aanmerking komt. De voorzieningenrechter zal het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.

9. De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die verzoekster heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 501,- (1 punt voor de voorlopige voorziening, wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

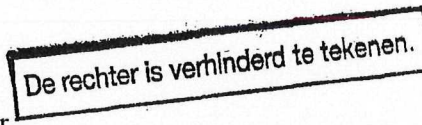
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op eisers voorzieningen als bedoeld in artikel 9 Rva te verstrekken;
- bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 1.002,-.

De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van verzoeker tot een bedrag van € 501,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.B. Klaus, rechter, in aanwezigheid van mr. S.S.O.L. Chung A Hing, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 29 juni 2018.

griffier

rechter

afschrift verzonden aan partijen op: **29 JUNI 2018**

Coll:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan, voor zover het de hoofdzaak betreft, binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

